

Resolución 181 dá ONU: Partición de Palestina

Esta resolución consolidou a sucesión de inxustizas que crearon ou conflito en Palestina, polo que nin o pobo palestino, nin os países árabes a aceptaron. Pola contra, a Organización Sionista Mundial aceptou públicamente a partición, xa que era a legalización da súa expansión colonial. Con todo, ás semanas seguintes as súas forzas paramilitares comezaron unha serie de ofensivas contra a poboación palestina, dentro e fóse do territorio asignado para eles pola ONU, co fin de gañar a maior cantidade de territorio antes do fin do mandato (Plan Dalet). Unha desas operacións resultou unha das masacres máis horrendas da historia: a masacre de Deir Yassin.

“A primeira estancia estaba escura, con todo en desorde, pero non había ninguén. Na segunda, entre mobles destripados e todo tipo de escombros, atopei algúns cadáveres, fríos. Aquí fixeran a “limpeza” con ametralladoras, e logo con granadas de man. Rematárona con baionetas, polo que puiden constatar. O mesmo na habitación seguinte, pero cando ía saír oín algo que semejava un suspiro. Mirei por todos lados, revolvín entre os cadáveres e ao cabo dei cun piececito aínda quente. Era unha nena de dez anos, mutilada por unha granada de man pero aínda viva... En todas partes había o mesmo panorama horríbel... Aquela aldea tivera uns 400 habitantes, uns 50 escapáronse e aínda estaban con vida. A todos os demais asasináronlles deliberadamente a sangue frío, porque, como puiden comprobar eu mesmo, aquela banda estaba admirabelmente disciplinada e só actuaba cumprindo ordes”.

Menachem Begin, Xefe do Irgun durante a masacre e ex Primeiro Ministro de Israel escribiu días despois: “Unha lenda de terror rendeu entre os árabes, que sentían pánico con só oír nomear aos nosos soldados do Irgun. Valéronlle ás forzas de Israel por media ducia de batallóns. En todo o país... Os árabes foron presa do pánico e empezaron a fuxir. Esa fuxida masiva pronto se converteu nunha estampida toleada e incontrolábel. Dos 800.000 árabes que vivían no actual territorio do Estado de Israel, só 165.000 seguen aquí. Sería difícil sobreestimar o significado político e económico dese proceso. Como en Deir Yassin, invadindo e arrasando poboados palestinos, Israel fúndase sobre o 78% da Palestina histórica. Cisjordania e a Franxa de Gaza quedaron baixo administración xordana e exipcia respectivamente. As sucesivas masacres provocaron o éxodo masivo de centos de miles de refuxiados palestinos... Así entraron inmigrantes de relixión xudía que viñan de todas partes do mundo, para vivir no recentemente creado Estado de Israel. En 1950, devandito estado promulga a “Lei de Retorno Xudeu” que pretende incentivar a inmigración de futuros colonos xudeus a Israel. Mentres tanto, aos refuxiados palestinos, forzados a emigrar a Cisjordania, Gaza e os países limítrofes (Líbano, Xordania e Siria) non se lles permitiu volver aos seus fogares, pese a que o Consello de Seguridade da ONU aprobou a súa resolución 194, que declara que o dereito a retorno dos refuxiados palestinos é inalienábel.

Resolucion 194 (III) A Asemblea Xeral das Nacións Unidas, 11 de decembro de 1948

A Asemblea Xeral: Tendo considerado novamente a situación reinante en Palestina, expresa a súa profunda satisfacción polos progresos realizados grazas aos bos oficios do extinto Mediador das Nacións Unidas para conseguir un axuste pacífico da situación futura de Palestina, causa pola cal o Mediador sacrificou a súa vida; e Resolve que debe permitirse aos refuxiados que desexen regresar aos seus fogares e vivir en paz cos seus veciños, que o fagan así canto antes, e que deberán pagarse indemnizacións a título de compensación polos bens dos que decidan non regresar aos seus fogares e por todo ben perdido ou danado cando, en virtude dos principios do dereito internacional ou por razóns de equidade, esta perda ou este dano deba ser reparado polos Gobernos ou autoridades responsábeis.

Encarga á Comisión de Conciliación que facilite a repatriación, reinstalación e rehabilitación económica e social dos refuxiados, así como o pago de indemnizacións, e que se manteña en

estreito enlace co Director do Socorro das Nacións Unidas aos Refuxiados de Palestina (UNRWA), e por conducto deste, cos órganos e institucións apropiados das Nacións Unidas.

En Gaza, o 84,5% da poboación son refuxiados; en Cisjordania, o 32,6%; en Xordania, o 74,8%; no Líbano, o 11,5%, e en Siria, o 2,7%. Actualmente calcúlase que os refuxiados palestinos son case 5 millóns de persoas.

Os “árabes israelís” ou “palestinos do 48”

Os palestinos que, malia todo, quedaron nas súas casas convertéronse nos “árabes israelís”, cidadáns de segunda categoría, xa que están privados de varios dereitos que gozan outros cidadáns de Israel e catalóganse como “poboación non xudía” para os censos estatais.

Baixo o amparo dunhas “leis de excepción?”, o Estado de Israel comete violacións sistemáticas aos dereitos humanos de todos os palestinos que viven dentro das súas fronteiras, co fin de forzar máis expulsións. Até o día de hoxe os dereitos laborais, de saúde, educación e vivenda dos palestinos do 48 viólanse constantemente. Así, “legalmente” exprópanse casas, aplícansecan toques de queda sen interrupción por larguísimos periodos de tempo, encarceran e torturan a calquera palestino, sen levantarlle cargos nin xuízo ningún, está prohibido o “matrimonio mixto”, négase o dereito á circulación, etc. Pero ademais, logo do armisticio de 1949, seguiron sufrindo agresións e masacres.

Até o 67, Israel continuou cometendo masacres e agresións contra o pobo palestino e os estados árabes: as aldeas de Qibia no 53, Kufr Kasem en no 56 e a agresión tripartita contra Exipto (Gran Bretaña, Francia e Israel) foron exemplo das ambicións expansionistas.

Qibia, 14 de outubro de 1953: ás 21:30 as tropas israelís do comando 101, a cargo de Ariel Sharon, atacaron a aldea de Qibia continua ao noreste de Xerusalén (baixo dominio xordano). Unhas 700 tropas regulares israelís participaron no ataque cos morteros, fusís, rifles e explosivos. Foron dinamitadas 42 casas cos seus habitantes dentro. Ademais destruíronse as escolas e a mezquita da aldea. 75 civís foron asasinados esa noite. Non contentos con iso, os atacantes prenderon lume a 22 vacas de propiedade da aldea.

A imaxe da mañá do 15 de outubro nunca se borrará da memoria de Ibrahim Mohamed:

«Era o inferno. O pobo era todo ruínas», apunta. Volveu á aldea sete días máis tarde e aínda había corpos apodrecendo baixo os pedrolos: «A xente seguía chorando polas rúas. Outros buscaban aos seus familiares excavando coas mans».

Suplemento Crónica, diario español “El Mundo”, 15 de xaneiro 2006.

O 29 de outubro o Estado Maior o exército israelí decretou o toque de queda entre as 17:00 e as 6:00 horas en todas as aldeas árabes ao interior de Israel, co fin de “manter a orde no interior do estado” mentres continuaba a guerra con Exipto pola Canle de Suez. Os líderes das aldeas foron avisados ás 16:30 horas do mesmo día de entrada en vixencia do toque de queda. O comandante a cargo, determinou que quen estivesen nas súas casa non serían feridos, pero o exército debía disparar a matar aos que non: “Non será permitido a ningún habitante deixar a súa casa no período do toque de queda; o que o faga, recibirá disparos, non haberá prisioneiro”. É bo que haxa algúns mortos a primeira noite, o que facilitará a garantía do toque de queda as seguintes noites”. “Que debemos facer cos feridos?”. “Non haberá feridos”. “Que facemos coas mulleres e os nenos?”. “O seu destino é o mesmo de todos. O toque de queda é para todos”. “E os que volven do traballo?” “Que Alá se apiade deles, así o determinou o comandante de brigada”.

Desa forma, foron asasinados 49 habitantes da aldea de Kufr Qassem, que volvían ás súas casas desde o traballo e que non sabían o destino que lles esperaba.